

De ervaring van een teruggekeerde buitenlandse missionaris

Er is inmiddels een grote groep buitenlandse religieuzen die na een langer verblijf in Nederland teruggekeerd is naar eigen land. Elsy Varghese s.sp.s. ging in 2003, na een verblijf van ruim 12 jaar in Nederland, weer terug naar haar geboorteland India. In een brief die ze aan haar medezusters schreef, evalueerde ze haar verblijf in Nederland:

“Als ik terugkijk op deze 12 jaar, heb ik een gevoel van voldoening en van dankbaarheid, een echt blij gevoel en zelfs een zekere mate van trots. Ik zou deze 12 jaar van mijn leven voor mij graag zien als waardevol en leerrijk en belangrijk voor het opdoen van ervaring, omdat ik bij mijn werk hier in India merk dat mensen me zien als iemand met een brede ervaring. Ik voel dat mijn horizon breder is geworden met betrekking tot de manier van denken en kijken naar dingen en daar ben ik blij om. Natuurlijk had ik in het begin moeilijkheden [in Nederland] met de aanpassing, vooral ook met het eten. En het klimaat bleef voor mij problematisch. Maar als ik nu terugkijk zie ik die pijn en die moeilijkheden als waardevol.

Ik weet niet of ik met het idee kwam dat ik missionaris zou zijn, zoals sommigen van u die naar India kwamen. Ik kwam gewoon met een open geest en een open hart: laat maat komen wat komt.

Klaarblijkelijk was ik een vreemdeling in een vreemd land. Ik voelde dat ik welkom was en ik had het gevoel dat de zusters en de mensen met wie ik in aanraking kwam alles deden opdat ik me thuis zou voelen. Mijn medezusters gaven me alle vrijheid om te doen wat ik wilde doen, wat ik beschouw als een van de sterkste punten van de tijd dat ik in Nederland was.

Misschien gaf mijn ‘dans-apostolaat’ me ruim gelegenheid om door het gebruik van mijn talent deel van de Nederlandse gemeenschap te zijn. Ik geloof dat het feit dat ik een zuster was, invloed had op het leven van de mensen. Wellicht werd deze invloed ook merkbaar in mijn apostolaat bij minder bevoorrechte vrouwen die in bordelen terecht kwamen.

Ik voelde me dankbaar en gelukkig dat ik als verpleegster heb kunnen werken, daarvoor was ik immers opgeleid en ik voelde daardoor dat ik hoorde bij een professionele groep. Als ik ’s ochtends opstond wist ik wat ik die dag en de volgende dag zou gaan doen. Daarom vind ik het belangrijk een bepaalde opleiding te hebben. Ook was ik blij een financiële bijdrage te kunnen leveren, hoewel ik weet dat geld niet het belangrijkste is, ofschoon het gevoelsmatig een belangrijk aspect is.

Ik denk dat ik mijn Indiase spirituele rijkdom heb mogen delen door meditatie, Indiase muziek, religieuze dansen, etc. Alles wat ik in mijn vormingstijd in dit opzicht heb geleerd, heb ik mogen delen in Nederland. Mijn basisspiritualiteit heb ik thuis meegekregen van mijn ouders, broers en zus. In mijn vormingstijd is daarop voortgebouwd. Ik denk dat ik deze aspecten van spiritualiteit persoonlijk heb doorgegeven door samen met de mensen te bidden, door persoonlijke gesprekken en door naar hen te luisteren. Dat waren voor mij momenten van delen van spiritualiteit.

Ik voelde me welkom toen ik in Nederland aankwam en je voelt dan dat je in het middelpunt van de belangstelling staat. Maar de voorbereidingen voor mijn komst waren echter toch te beperkt. Ik moest zelf mijn weg zoeken, natuurlijk wel met behulp van de huisoverste. Het zou ook beter zijn geweest als ik de taal beter gekend had. Hoe jonger je bent, hoe beter je die kunt leren.

[...] Deze periode is belangrijk geweest voor mijn verdere leven. Ik denk dat het misschien die jaren waren (tussen 30 en 45) dat iedereen iets wil doen. Je zou het “bloeien” kunnen noemen, de meest creatieve tijd in een mensenleven. Maar we kunnen ook bloeien en creatief zijn in andere tijden. Wanneer ik echter terug kijk naar mijn leven in die tijd in Nederland, dan was dat een tijd van bloeien. Dat is zeker alleen mogelijk met de aanvaarding en liefde van anderen en ik was gelukkig deze in overvloed te krijgen... Dank aan God en u allen!”